

Πρώτο κουδούνι - άρση «Σταυρού», αλλά και ελπίδα «Αναστάσεως»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική Ζωή](#)

[πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου, Θεολόγος - ΜΑ \(Ορθόδοξη Θεολογία\) ΕΑΠ](#)

Αγαπητοί Αναγνώστες την μέρα που γράφουμε αυτό το άρθρο είναι Δευτέρα 13 Σεπτεμβρίου 2021, δηλαδή η ημέρα των Αγιασμών των μαθητών στα Σχολεία της Πατρίδας μας, αλλά και μία ημέρα πριν την Εορτή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού. Αποφασίσαμε να αφιερώσουμε αυτό το άρθρο μας ακριβώς σε αυτά τα δύο θέματα, που και αν και διαφορετικά και όμως συνδέονται με έναν όμορφο αλλά και ταυτόχρονα βαθύτερο τρόπο. Ας ξεκινήσουμε...

Είναι γεγονός πως η παιδεία σε όλα τα κράτη του κόσμου, αποτελεί τον καθρέπτη, αλλά και το εφόδιο-μηχανισμό βελτιώσεως ή όχι του μέλλοντος των κοινωνιών και των πολιτισμών. Η γνώση με την πάροδο του χρόνου αυξάνεται και οι νέες γενιές έρχονται συνεχώς αντιμέτωπες με νέες προκλήσεις, τις οποίες καλούνται να αντιμετωπίσουν αλλά και να προετοιμαστούν γι' αυτές, μέσα από τα αναλυτικά προγράμματα σπουδών κάθε βαθμίδας εκπαίδευσης από το παιδικό μέχρι το Πανεπιστήμιο και όχι μόνο. Όπου ηχεί το Σχολικό κουδούνι, παρόλες τις δυσκολίες

και ενίοτε παθογένειες των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, υπάρχει ελπίδα ότι τα παιδιά μας θα μάθουν και θα προετοιμαστούν για να αποκτήσουν όχι απλά τις γνώσεις που θα τους χαρίσουν επαγγελματική αποκατάσταση (αυτό λέγεται απλά εκπαίδευση), αλλά κυρίως θα αποκτήσουν ευρύτερη παιδεία και κριτική σκέψη, ώστε σε οποιαδήποτε συνθήκες και αν βρεθούν, να είναι σε θέση να δημιουργούν νέους ορίζοντες που θα τους κάνουν καλύτερους από αυτά που παρέλαβαν από τις παλιότερες γενιές και όταν με την σειρά τους παραδώσουν στους νεότερους, να χαρακτηρίζονται από την βελτίωση, την πρωτοτυπία και στην πράξη λειτουργικότητα σε αυτά που πρόσφεραν.

Η διαδικασία όμως εκμάθησης, έχει τις δικές της δυσκολίες και αυτό από μόνο του είναι ένας «Σταυρός». Οι δάσκαλοι, οι καθηγητές αλλά και όσοι επιτελικοί στο αρμόδιο Υπουργείο Παιδείας ή της Περιφέρειας ή της τοπικής αυτοδιοίκησης που εμπλέκονται στη διαδικασία στελεχώσεως των Σχολείων, στο σχεδιασμό των προγραμμάτων, ακόμη και στην κτιριακή ή υλικοτεχνική υποστήριξη, όταν κάνουν ευσυνείδητα και με μεράκι την δουλειά-αποστολή τους γίνονται «συν-Κηρυναίοι» στην προσπάθεια των μαθητών-σπουδαστών-φοιτητών αλλά και των γονιών τους (καθότι η παιδεία αφορά την στήριξη ή όχι γενικότερα της οικογένειας και όχι μόνο των μαθητών). Όταν όμως οι παραπάνω δυστυχώς είναι ανεπαρκείς, δείχνουν αδιαφορία, αμέλεια, μονομέρεια ή έναν «δημοσιούπαλληλικό επαγγελματισμό (με την αρνητική έννοια του όρου) τότε όχι μόνο δεν είναι βοηθοί, αλλά ίσα ίσα γίνονται και «Σταυρωτές» των παιδιών στις προσπάθειές τους. Ακόμη χειρότερα εμποδίζουν τα όνειρα και τα οράματα των παιδιών και αυτό φέρνει απογοήτευση,

καθώς τα κάνει στην τρυφερή τους ηλικία να μισούν, να θέλουν όχι να βελτιώσουν αλλά να καταστρέφουν το σύστημα και όσους το υπηρετούν και πολλές φορές να μεταναστεύουν σε άλλα πιο αξιόλογα προς στην εκπαίδευση κράτη του εξωτερικού φέρνοντας μια αιμορραγία στο εσωτερικό τόσο οικονομική όσο και σε έμψυχο υλικό.

Ο Σταυρός όμως, ο Γολγοθάς οδηγεί και στην «Ανάσταση», έτσι και τα παιδιά που κοπιάζουν να μάθουν, αυτό που λέγαμε παλιά στη δικιά μας γενιά «όταν ιδρώνουν την καρέκλα» από τον χρόνο μελέτης που αφιερώνουν, αργά ή γρήγορα οι κόποι τους θα ανταμειφθούν και δεν εννοούμε μόνο να περάσουν σε κάποια καλή Σχολή στο Πανεπιστήμιο, αλλά και στο να βγουν χρήσιμοι πολίτες που θα βελτιώσουν όχι μόνο τα οικονομικά τους, αλλά το κοινωνικό σύνολο γενικότερα. Αυτό κάνει η παιδεία δεν φέρνει μόνο γνώσεις και δεξιότητες, αλλά και ένα ήθος που δεν διδάσκεται τόσο στις σχολικές αίθουσες και τα αμφιθέατρα αλλά κυρίως στη ζωή. Όλοι έχουμε δει μορφωμένους ανθρώπους αλλά με μια έπαρση και μια υπερηφάνεια στο τέλος κατέστρεψαν τον εαυτό τους καταλήγοντας να αυτοκτονήσουν ή σε ένα κελί φυλακής. Από την άλλη έχουμε δει μέτριους ή και «κακούς» μαθητές που όμως πρόκοψαν στη ζωή τους γιατί «δεν πήραν τα μυαλά τους αέρα» και με ταπείνωση και σκληρή δουλειά κατάφεραν όχι να σταθούν απλά αντάξια αλλά και να ξεπεράσουν τους άριστους τόσο στο ήθος όσο και στην παιδεία και την επαγγελματική αποκατάσταση! Γιατί; Γιατί κατάλαβαν ότι έχουν όρια και ο Θεός είναι αυτός που είναι η πηγή της γνώσης και της σοφίας! Όποιος πλησιάσει τον Θεό, τόσο και πιο «μεταμορφωμένος-μορφωμένος γίνεται»! Ένα όμως είναι σίγουρο «Για να γυρίσει ο ήλιος θέλει δουλειά πολλή...»! Ας ανασκουμπηθούμε όλοι...Αμήν!

<https://bit.ly/3Cx7oK4>